

Бюлетин № 5.

Издава д-то на Македонската емиграция в Пловдив.

ИЛИЗА СЕДМИЧНО

Годишен абонамент 50 лв.

Адрес: Редакция „Бюлетин“

ул. Май № 7 Пловдив

Отделен брой 1 лв.

Генуезската конференция.

Още на другия ден след подписването на мирните договори в сколностите на Париж през 1918 г. и «победени» и «победители» разбраха, че абсолютно нищо не е направено за туряне край на враждебните отношения между европейските държави. Тия отношения продължават и до днес, макар и не под формата на открита война. И за да се дойде до едно положение на най относително спокоичество, от каквото чувствуват нужда всички — еднакво «победители», както и «победените», търсят се средства по странични пътища, които разбира се не довеждат до никакви резултати.

След няколко конференции, които се устройваха изключително между «победителите»; където се правиха напразни опити «да се корегират някои постановления не ясно изразени», размисли се и конференцията в Генуа. Под претекст, че ще се

разглеждат и някои економически въпроси, Англия предложи да бъдат поканени и представители на «победените» страни. Предложението на Англия произтича от новия курс на нейната политика, който сжвсем не хармонира с основите на Англо Френското сжгашение. Франция не отказа категорично, но тя прави всичко, за да осуети Генуезката конференция или най малко да я направи безплодна, като досегашните.

Днес конференцията в Генуа има толкова шанс да бжде свикана, колкото и да не бжде.

Все пак английското предложение сжбуди много надежди у онези, които още допускат, че мирът на тая грешна земя ще може да се възтанови от тия които го постоянно нарушават.

Ако е верно, че първото и най необходимо условие за да има мир между народите и всеки един от тези народи да бжде свободен и самостоятелно да

се развива, колкото малжк и да бжде той, на която част на земната планета и да се намира, как може да се допусне тогав, че сжвремените капиталистични и империалистични джржави, каквито са Англия, Франция, Италия ще се сжгласят да подпишат договор за такжв един мир, когато сжс това те ще подпишат своята собствена смжртна присжда? На какво джлжат тези джржави своето положение и на велики регулятори в между джржавните отношения? Не е ли на обстятелството, че всека една от тях джржи в подчинено сжстояние десетки малки и големи народи из Африка, Азия, Австралия и островите? Как ще се сжгласят те да се простят с богатата, които им доставя робуването на милиони човешки сжщества? Какво значи думата «колонии» на по разбран език, ако не рабовладелчество?

На друго место в днешния брой, като се разглежда положението на арменския вжпрос в сврзка с економическите интереси на «великите сили», твжрде уместно се констатира, че имено тези интереси джржат Армения в днешното ѝ сжстояние и те са, които излагат не-

щастното ѝ население на пжлно унищожаване. Та нима трябва много ум за да се разбере, че сжщите тези интереси сжздават днешното положение на Македония и Тракия и че докато политическата и економическа хегемония в Европа, па и в света, се намират в ржцете на капиталистична и империалистична Англия или Франция или Италия, абсолютно за никаква свобода на малките народи не може да се говори?

Генуезката конференция едва ли ще се сжстои, па и да се сжстои от нея нито македонци, нито тракийци не трябва да очакват нищо. В нея могат да се изковат нови вериги за некой нещастен народ, но в никакжв случй тя не може да донесе свободата и правдата за угнетените. Тях сами ще ги извоюват народите и това ще бжде най-здравата гаранция за тяхната джлготрайност. А всички онези, които приспиват роба в надежди в некакви конференции, те вжршат делото на враговете народни и стават тяхни сжучастници в престжпленията спрямо народа за кайго са свикнали да плачат по занаят....

Великите сили и Армения.

Железният канцлер на Германската империя Бисмарк на едно място от своите мемоари беше казал, че «малките наро-

ди са мазолите по краката на големите джржави, и като такива те трябва да се режат и хвжрлят». На такава цинична от-

кровеност бе достоен само великият идеолог на германският капитализъм. Едно само бе забравил Бисмарк, че малките народи именно като мазоли са жидави и неизкореними и че колкото „се режат и хвжрлят“ от краката на «великите джржави», толкова погече се развиват по главите на сжщите джржави, или по наследниците им. И най красноречиво доказателство за това е от една страна «малкият македонски мазол», който, отрезан от крака на Огомзвската имерия, зарастна по главата на Венизелоса, Пашича и от друга страна «арменският мазол», що в миналото беше се появил по крака на «германският кайер», който чрез убийците Енвер и Талат беше непрестано «отрезван и хвжрлян» а по настоящем вржх пови в старческата снага на Бриановата анемична и реакционна Франция. Напразно осиновения син на Бриана, сжюзника на сжвременна Муска — Мустафа Кемал паша — чрез методите на младотурците иска да «отрежи и хвжрли арменският мазол».

Ние искаме за сега да се занимаем само с «арменският мазол».

Армения се намира на пжтя през който минава европейският капитализъм за далечният исток, както Македония е разположена на пжтя на Запада за блиският изток и Балканите.

Кои велики сили или покровителствените им орждия трябва

да владеят тези тжрговски пжтища? — Ето целият вжпрос.

Преди световната война тези порти владееше капиталистична Германия.

А сега? — За тях се борят двама пехливани, защото конкурентите им Русия и Германия са извадени от строя като победени страни. Единият пехливан се нарича Ловд Джордж — председател на могжща Англия, а другия — Поанкаре, изразител на израждаещата се Франция.

Традиционната политика на Англия е била всякога да попречи на Русия за завладяването на Цариграда. Ако през 1915 г. Англия се сжгласи да отстжпи Пролитите на руският царизъм, то ва направи под застрашаването на последния, под давлението на Франция, че ще си отегли войските. Но руският анексионизъм е унищожен, политическото и економично опекунство на Германия вржху Турция е премажнато, Франция от войната е разсипана, Италия е заета в Адриатическо море и у Лондонското правителство се появи намерението да включи в своите владения Босфора и Дарданелите, който е един от ключовете за Багдад, след като тури ржжа на Басора.

Умжт на английската дипломация е зает с «петролната» офанзива». Петрола липсва в нейните владения. И за да се освободи от зависимоста на Америка и Аджрбеджан — кждето

рат синковците кжм нежните чувства на дипломатите, заклинат ги в името на хуманоста и правдата, /сакжн да не изпускат случая и дарят свободата на Македонија.

Ние сме уверени, че Лойд Джорж, Поанкаре и С-ие ще се трогнат от молбите на хората сколо македонскиот оддел при друштво «Градиво», но мислим, че успеха ще бжде още по сигурен, аке се изпрати още един пжт македонскиот дипломат Никола Ризов да побиколи европйските канцеларии и побеседва с «видните политически лица». То зи пжт нема нужда да се отбива при Д' Анунцио, защото последният вече е спечелен от по рано за каузата на македонскиот роб, понеже се е уверил в че

стноста и безкористието“ на новите македонски патриоти. Разбира се, че ще бжде по практично ако не се подписват все възможни протоколи, които хората не умеят да пазят в тайна, но ако ли пжк без това не може, ще се направи още един пжт и тая жертви. Нали сме се клеали, че ще се жертвуваме за «делото»?

Хората около «автономната, федеративната и пр. пр.» ще направят по добре да си носат пжт главите с пепел и престанат да се занимават с македонското дело. Тжй те ще му служат най добре и нека бждат уверени, че погосството ще им бжде благодарно.

Разбираме се, нали?

К о й ц е п и ?

Братски ни поздравляват председателя на македонското друшество в Свиленград г. Ат. Стоименов и секретаря В. Антонов, след като ни казват, че немогат да разпространяват «Бюлетина», «водими не от некакви партизански разбирања или влияния, а от убеждението, че сепаратизма донася само едно вредно колебание и смуг в емиграцията и още по лошото — мечешка услуга на многострадалната ни Родина. Прочее благопожелаваме постигане час по скоро обединението на целата македонска емиграция под

лозунга «Македонија за македонците».

Преди всичко горните господи да са побжркали адреса. Това, което казват нам, требваше и треба да го отправят в София до Изпълнителниот комитет и Времената комасия защото, ако са прочели резолюциите поместени в цжрвия и втори броеве на «Бюлетина», щеха да видят, че веднага след международната война и пред конференциите в Париж цжрво и единствено Временото Представителство на бившиот Вжтрешен на револуциона организация из-

изобилствува петрола — тя турирчка на Персия и Месопотамия, дето изобилствуват петролни извори. Затоа през 1917 г. след втората руска револуција, склучва таен договор с Уилсона — както свидетелствува граф Ревендолф — «според којго Цариград се оставя на Англија како морска и петролна база, како сжщевременно ѝ се предоставя контрола над петролните извори в Европа, Русија, Персия, Месопотамия и Ромжния. В замена на това Англија се отказва в полза на Америка от претенциите си над петролните извори в Мексико».

Да си взаимопомагаме!

На 21 т м, се помина бежанеца Атанас Георги Козаров на 35 години от с Ватилжк — Солунско. Той бе един от предавите редници в редовете на Вжтрешната Рев. Организација. Дошел бе в Пловдив заедно с други свои сжотечественици дето се занимаваше с шивачество.

Целото си изгнаничество прекара в мизерия и в крайна бедност остави жена сжс три малки деца.

За неговото погребение д-то на македонските емигранти отпусна 300 лв., заштово не можа да отпусне повече, но ще остават ли другите емигранти децата му да гладуваат? Най големото е 5 годишно.

Емигранти, помагайте си един

За да обезбечи, обаче, и петролната си офанзива Англија се нуждеше от една страна от осигуряване пжгя кжм Месопотамия, којго минава през Кавказ, а нај вече през Армения, и от друга страна от обезвреждането и изолирането на Турција от источните мохамедански маси. Това може да се достигне само сжс сжздаването на независими джржави от Кавказките народи — грузински, арменски, аджрбеджански, татарски, цезитски и пр. — којто како клин се врезват между англиските владения и Турција.

(Слдва).

на друг, зашто участа на всички ви е една!

Койго обича да помогне на малките сирачета, нека изпрати или отнесе сам помоца на Владимир Бахчованов, обушар ул. 6 Август № 3 до гостилница Париж.

Взаимопомоца е нај благородниот фактор в сжществениот одношения Нека си взаимопомагаме, зашто никој друг не се интересува за нашата участ!

Забравили Македонија!

Разлигавили са се редакторите на «Автономната Македонија» и са се разпжохкали, че европејските чжкали са се запретнали да ослободуваат Тракија, пжк забравили Македонија. И апели-

дигна искрено и високо глас за обединение на македонската емиграция под лозунга «Македония за македонците». По него време Пловдивското дружество бе организирано и напълно възприело принципите, прокарани в декларациите на същото представителство, а Изпълнителния комитет бе разпратил свои агенти из всички пунктове, дето имаше наша емиграция, да изнудват бежанците и ги заставят да подписват махзари за присъединяването на Македония към България.

Тъй ли беше? Тогава Времената комисия не съществуваше и хората около дружество и банка «Градиво» влизаха в състава на Изпълнителния комитет. Нещо повече: и едните и другите си служеха със власта, до която беха близки, за да преследват хората около Временото представителство, които наричаха «предатели» не на македонската кауза, а на «българската национална кауза», със други думи на «българския държавен империализм». Цяла литература се създаде тогава около тая борба и ако г. г. Стоименов и Антонов я познаваха, щяха да разберат, че най малкото е нелепо да се твърди какво Пловдивското дружество на македонската емиграция крепи последната и не ратува за принципа «Македония за македонците».

Днес Изпълнителния комитет

иска автономията на Македония. Защо? Защото неговия председател Каранджулов бе изруган в странство, когато ходи да проси присъединението на Македония към България. Кой «ратува» още за автономията на Македония? — Хората около Времената комисия. От де изникнаха те? — Не се ли излюпиха от Изпълнителния комитет и не се ли разделиха от него не по принципиални съображения, а по чисто лични дертове? И не водят ли днес преговори за сливане, след като пратила свои добре платени емисари из България да цепят емиграцията? Кой основа в Пловдив ново дружество от назначени чиновници в «Градиво» наречено «Федеративно»? И защо направиха това, при наличността на едно македонско дружество, около което цялата емиграция в Пловдив е сплотена? Не беше ли защото не можаха да «превземат» дружеството? Кой тогава работи за сепаратизма и кой вчася смут в емиграцията?

Ако г. Стоименов и Антонов не знаят тия работи и ако желаят да си ги обяснят нека отидат в София и видят вертепа в който е попаднало македонското движение. Тогава те ще разберат твърде лесно кой прави «мечешки услуги на Родината» и защо в една от своите резолюции Пловдивското дружество кани представителите на всички македонски дружества да свикат

сбор вжн от Софиа, далеч от тоя вертеп на морална поквара, в който мжнички амбициозни души са се заловили да македонствуват, защото изглежда че е доходно да се македонствува за този, който го мжрзи да работи и за онзи, който има много пари, пжк му липсва слава.

Ние сме в сжстояние да изнесем много факти за да докажем четверожглно кой цепи македонската емиграция, кой ратува искрено за принципа «Македония за македонците» и кой кощунствува и мжрсува с македонското дело. Това обаче не правим публично, защото още не желаем да излагаме на показ мржсотите на занаятчиите — патриотари не от сжжаление кжм тях, но от срам пред емиграцията на другите народи, която ще изгуби и малката симпатия що храни кжм македонеця.

Независимо от всичко това, ние знаем че онова, което председателя и секретаря на макед. дружество в Свиленград пишат е техно лично мнение, а не такво на дружеството, защото самото дружество не е взло решение по този вжпрос, тжй като болшинството от неговите членове са на малко по друго мнение. Но, нали «михюра» е в тях, те го турят и дето трябва и дето не трябва. . . .

За сега, ние благодарим за «братските» поздравления, които ще бждат действително братски, когато и г. Стоименов и г.

Антонов заедно с нас плюят в суратя на Софийските водачи на македонската емиграция.

За Тракия.

Вжрховният Тракийски изпжнителен комитет № 2 (защото има и № 1), по случай предварителното сжвещание на министрите на вжншните работи на Франция, Англия и Италия в Париж и предстоящата конференция в Генуа, е подал мемоар до последните, с който иска автономията на Тракия.

В мемоара е изложено лошото положение на населението в Тракия, което е подложено на едно систематично преследване от страна на гржцката власт. Последната, макар и да е само временна мандатиорка на великите сили, хазяйнички като в своя собствена територия и третира местното население като завладяно, с всичката суравост на едно диктаторско управление.

Вжв един от миналите броеве на «Бютегина» ние имяхме случая да отбележим какво става в Тракия и да констатираме, че тжй, както сж сложени работите там, неминуемо ще предизвикат протеста на местното население, който протест вече се изрази в неколко атентати по гари, железопжтни линии и мостове. Мемоара на Тракийския комитет № 2 не казва нищо ново, защото хората до които

е отравен, знаят положението в Тракия еднакво добре, ако не и по добре. Автономията що се иска ще бжде дадена или не дадена, не следствие едни или други постъпки на разни комитети, а съобразно економическите и политически интереси на тия, от които се иска. Защото никога не се е чуло и видяло великите сили да се ръководят в своите решения по разните конференции от хумани и сантиментални чувства. Ако те сж отстъпвали някога, то е било под двлението на силата, проявена от бунтарските протести на угнетеното население.

Безчетни сж мемоарите подавани до днес, при разни случаи, от всевъзможни Тракийски и македонски вжрховни комитете: те сж служили за всичко друго, но не и за целта за която сж подавани. А колчем населението от вжтрешноста е обнаружвало своя вжоржжен протест, тогава тжй наречените велики сили, без никакви мемоари, сж свиквали специални конференции да се занимават с подигнатия от бунтарите вжпрос. Тжй е било в миналото, тжй е днес, тжй ще бжде и утре. **Само проявеното чрез революция сжзнани у потъпканите народи, може да ги доведе до изтоюването на тяхната свобода.** Нема нужда да напомниме как се освободиха всички малки балкански народи от турскоото иго, нито пжк да се спи-

раме на онова, което вчера стана в Ирландия. Достатъчно е да се игледама в акцията на кемалистите, за да се уб д м, че само вжображения протест на народите ваята своята воля. Какво бе Турция след Севжрския договор и какво е тя днес? Не са ли анадолските националисти които налагат новата ориентировка в политиката на Сжглашението?

Не момоарите и бабишките хленчения, не просешките стениания на всевъзможни вжрховни и невжрховни комитети ще доведат свободата на Тракия, а революцията срещу власта и терора срещу нейните агенти — его единствения път кжм свободата.

Подписка

За образуване фонд кжм сп. «БЮЛЕТЕН»

Лист № 2

Нишу Попов	20	лв.
Туше Тишинов	20	»
Георги Ив. Томов	6	»
Вл. Бахчованов	50	»
Ангел Богатинов	20	»
А. Ченгелев	38	»
Атанас Станилов	20	»
Георги Вулев	50	»
Емигрантофал	50	»
Архитект Нанчев	5	»
А. Демирджибашиян	10	»
В с и ч к о	289	лв.
Ог лист № 1	290	»
А в с и ч к о	579	лв.

Подписката продължава.

Печатница на Братя Иисови — Пловдив.